

РЕШЕНИЕ

№ 102

гр. София, 09.01.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 09.12.2011 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Деница Митрова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **7756** по описа за **2011** година докладвано от съдия Деница Митрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН

Образувано е с касационна жалба, вх. № 19453 от 07.09.2011 г. по описа на Административен съд – София град и вх. № 37380 от 02.08.2011 г. по описа на Софийски районен съд, подадена от [фирма], вписано в ТР с[ЕИК], с адрес [населено място], [улица] срещу Решение от 08.07.2011 г. по НАХД № 2670/2011 г. по описа на СРС, НК, 108 състав, с което потвърдено наказателно постановление /НП/ № Р – 10 – 28 от 12.01.2011 г., издадено от Б. Б., заместник – председател на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление “Застрахователен надзор”, с което на касатора е наложено на основание чл.319, ал.1, т.2 от Кодекса за застраховането (КЗ) за нарушение на чл. 74, ал.4 във връзка ал.1, т.3 от КЗ административно наказание “имуществена санкция” в размер на 1 000 (хиляда) лева.

Срещу така постановеното решение е постъпила в срок касационна жалба от [фирма], с която се иска решението на СРС да бъде отменено и вместо него да се постанови ново, с което се отмени НП. В съдебното заседание редовно призован касаторът не се явява, не се представлява и не взема становище.

Ответникът редовно призован не се явява, представлява се от юрк. Ц., която оспорва изцяло касационната жалба, Предлага да се остави в сила решението на СРС и потвърденото с него наказателно постановление.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на касационната жалба, поради което предлага да се отхвърли и да се потвърди обжалваното решение.

Административен съд София – град, 2 – ри касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, съобрази доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна: На 30.03.2010 г. ЗД [фирма] подало в КФН ГФО, справки, доклади и приложения към 31.12.2009 г. Св. Л. - старши експерт в дирекция „Проверки и финансов надзор“ към КФН извършила проверка на документите и установила, че в приложенията към ГФО дружеството е оповестило, че държавни ценни книжа /ДЦК/ на стойност 1 106 000 лева служат като обезпечение по банкова гаранция в размер на 600 000 евро. Свидетелят изисквала справка от дружеството за банковата гаранция и емисия и емитент на ДЦК. На 31.05.2010 г. дружеството - жалбоподател представило в КФН отговор, в който посочило, че за обезпечение на банкова гаранция в размер на 600 000 евро в полза на Национално бюро на българските автомобилни застрахователи /НББАЗ/ са използвани ДЦК от следните емисии: Н30145624432 с номинал 250 000 евро и емитент Р. Б. и В02030105113 с номинал 576000 лева и емитент Р. Б.. Б. представена и банковата гаранция, която била издадена от [фирма] в полза на НББАЗ от името на ЗД [фирма]. От КФН изискали документи и от [фирма], относими към случая, които били представени на 22.06.2010 г. При преглед на цялата получена документация, св. Л. установила, че на 30.03.2007 г. [фирма] и ЗД [фирма] са сключили договор за залог на ДЦК, които са използвани като залог в полза на банката, като обезпечение по издадената от нея банкова гаранция в полза на НББАЗ от името на ЗД [фирма]. На 17.01.2008 г. към договора за залог бил сключен между страните анекс, според който ДЦК от емисии Н30145624432 с номинал 250 000 евро и емитент Р. Б. и В62030105113 с номинал 576000 лева и емитент Р. Б. са предоставени в залог, като обезпечение на банковата гаранция. Св. Л. проверила и представените от жалбоподателя справки с информация към 30.06.2009 г. и установила, че същите ДЦК от емисии Н50145624432 с номинал 250 000 евро и емитент Р. Б. и В02030105113 с номинал 576000 лева и емитент Р. Б. са посочени в справка ТВ.2 и са отразени в справка ТВ.1 като „активи за покритие към края на второ тримесечие на 2009 г.“. Св. Л. преценила, че щом тези активи /визираните ДЦК/ са предоставени в залог на [фирма], като обезпечение на банковата гаранция, съгласно анекса от 17.01.2008 г. към договора за залог, то ЗД [фирма] е извършило нарушение на чл. 74, ал. 4 вр. ал. 1, т. 3 КЗ. Приела, че нарушението е извършено на 30.06.2009 г. Поради това съставила срещу ЗД [фирма] акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № Р-06-460/21.07.2010 г.

Въз основа на АУАН е издадено и атакуваното НП № Р-10-28/12.01.2011 г., издадено от заместник - председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл. 319, ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането /КЗ/, за нарушение на чл. 74, ал. 4 вр. ал. 1, т. 3 КЗ, на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 1 000 лева.

Словесното описание на нарушението и възприетата за него правна квалификация по акта и наказателното постановление съвпадат по признаци.

Касационната жалба, подадена от [фирма] е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14 – дневен срок от съобщаването му на обжалваното съдебно решение.

Разгледана по същество касационната жалба се явява неоснователна.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост и правилно е установил фактическата обстановка, което потвърждава фактите и констатациите на административния орган в проведеното административно наказателно производство. Правилни са мотивите на СРС, с които е приел, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са постановени при точното спазване на законовите изисквания.

Видно от АУАН, същият съдържа всички изискуеми съгласно чл. 42 ЗАНН реквизити: посочени са фактическите обстоятелства, при които е извършено нарушението, отразено е кои нормативни правила са нарушени. В съответствие с изискването на чл. 42, т. 5 ЗАНН изчерпателно и прецизно е посочена законната разпоредба, която е нарушена. АУАН № Р – 06 – 460 от 21.07.2011 г. е съставен в присъствието на свидетел, връчен е на касатора без възражения.

Видно от събраните по делото писмени и гласни доказателства пред въззивната и касационната инстанция не са представени такива, които да разколебаят описаната фактическа обстановка.

Въз основа на доказателствения материал по делото се установява, че издаденото на базата на цитирания АУАН наказателно постановление отговаря на изискванията на чл. 52-58 ЗАНН. Процесното НП е постановено от компетентен орган и отговаря на императивните изисквания на чл. 57, ал.1 ЗАНН - в него се съдържат всички изискуеми от закона реквизити. Налице е идентичност между описанието на нарушението в АУАН и в НП, както и в правните разпоредби, които са посочени за нарушени.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал.2 от АПК и въз основа на фактите, установени от въззивният съд, съгласно чл. 220 от АПК, втори касационен състав на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Административен съд София – град, 2 – ри касационен състав, намира касационните оплаквания, възведени в жалбата на касатора [фирма], по повод на която е образувано настоящето производство, за неоснователни.

Обжалваното в настоящето производство решение на СРС е законосъобразно. Районният съд правилно е възприел и изтъквал гласните доказателства в светлината на останалите събрани по делото писмени доказателства. Изводите на предходната инстанция се споделят изцяло от настоящия съдебен състав на Административен съд София – град и по вече изложените съображения.

При субсидиарното действие на НПК, Районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, на базата, на които е постановил законосъобразен съдебен акт, който следва да бъде оставен в сила.

Мотивиран така и на основание чл. 221, ал.2, предложение 1 от АПК, Административен съд София – град, 2 – ри касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА постановеното по НАХД № 2670 от 2011 г., решение от 08.07.2011

г. на Софийски районен съд, НК, 108 състав

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

1.

2.